Oh! minno poeg, kes teab missugguse nouga sinna ni paljo rahha olled sanud? Kas sinnosuggune joudnud sedda öigussega kokkopañna? Hirm mul on mötteldes, et sinna olled kurja nou prukinud. Poeg wastas: Armas issa, ärge waewage isseennast ja mind nisugguse umbes mötlega. Minna ei olle teid lahti lunnastaund, agga ma tean, kes sedda on teinud: se wöras Herra, kes minnule omma rahha-kukro andis. Ello aega ma tahhan tedda tagga kulata ja otsida. Kül ma tedda wahhest leian; ja temma tulleb siis seie, nääb mis head ta meile on saatnud, ja nuttab meie seltsis römopissoraid. Nüüd nimmetas Robert issale keik sedda luggu, mis temmale selle wöra Herraga olnud; ja issa kulis peält halledusse ja römoga.

Roberti issa hakkas jälle koupa prukima. Temma leidis söbbro, kes tedda aitasid, ja Jummal andis temmale õnne, et temma isse, temma abbikasa ja lapsed wägga hästi woisid ellada. Agga norel Robertil olli üks asi waia; temma ei leidnud sedda head Herrat üles, kes temma issa olli lunnastanud, ja ta ei sanud temmale sedda tänno kulutada, mis temma südda tunt is ja temmale sowis. Wimaks ta leidis tedda sadamast, hakkas temma jalgade ümber, ja ei teädnud, mis ta römo pärrast piddi üttlema. Teine panni sedda immeks ja küssis: Mis teil on, armas noor inimenne?

Robert. Oh! kallis Herra, egga se woi teit teädmatta olla. Kas ollete siis Robertit ja temma seltsi ärreunnustanud, kellele teie ni paljo head ollete teinud, kelle issa teie jälle nende kätte ollete saatnud?

Herra. Teie ekste, minno söbber; minna ei tunne teid mitte, egga teie woigi mind tunda, sest ma ollen wöras siin linnas ja wast